

Vaders' heengaan

arr. Johan Morris

zangwijze: "De dief"

De dag komt
 Ach droe - ven
 Nu zit hij

aan, de zon komt mij 't ont - wa - ken mijn droe - ve dro - men zijn weer reeds ont - vlucht. Zou vrouw en
nacht die wij moe - ten be - le - ven, het Va - der - land riep ons ten strij - de heen op 't on - ver -
 daar zo moe - dig aan het strij - den doch ver van hem is zij - ne tee - d're kroost. In ha - re

kin - de - ren nog zijn in le - ven? Als ik zulks denk slaak ik een zwa - re zucht. 'k Zag hen voor -
wacht, het uur dat was ge - sle - gen, mis - schien voor eeu - wig schei - den wij van - een. In on - ze
 woon bij hun - ne lie - ve kin - ders, zij bidt en treurt, vraag God wat er ge - beurt. "Uw bra - ven

heen aan mij - ne zij - de scha - ren, hun lie - ve blik - ken sche - nen mij zo zoet. 'k Zie nog de
woon was al - les droef en treu - rig, o droe - ve nacht eer va - der he - nen gaat. Ja kort daar -
 Va heeft zich met moed ge - ge - ven, ja 't is een held, dat zweer ik u zo duur. Hij zal voor -

tra - nen langs hun wan - gen vloe - en, doch 'k ben van hen - ge - schei - den met veel moed. **1. Dien**
op, wat moest en zou ge - beu - ren, men zag va - der ver - trek - ken als sol - daat. 2. Dien
 waar zijn laat - te krach - ten ge - ven of - wel be - zwij - ken on - der 't ko - gel - vuur." **3. Zo**

liedblad van René Vangeersdaele in "Zo de ouden zongen" (MUZ0132 pag. 110)

-2-

17 **F** **G7** **C7** **F**

nacht ver - ge - ten zal ik nooit, toen mij - nen plicht mij riep ten strij - de. 'k Zag
 nacht ver - ge - ten zal ik nooit, ...
 sprak de moe - der, 't har - te brak, zij kwam zich in tra - nen be - ge - ven. "Moest

21 **Dm** **C7** **F** **D7** **C7**

vrouw en kin - ders aan mijn zij - de, 't was voor ons bei - den groot ver - driet: 't duurt toch zo
 u - wen va - der gin - der sne - ven, het waar ook gauw met ons ge - daan, wij gaan met

25 **C7** **Dm** **F** **C** **F**

lang eer ik hen we - der - zie.
 hem het don - ker graf in gaan."

Vaders heengaan.
 Stemme (den dief)

— 1 —

De dag komt aan de zon komt mij 't ontwaken
 mijn droeve droomen zijn waar rest ontvloeit
 zou vrouw en kinders ook nog zijn in 't leven,
 als ik zulks denk ontvliegt een zware zocht.
 'k zag hun voorheen aan mijn zijde schatten
 hun lieve bliken schenen mij zoo.
 'k zie nog de tranen langs hun wangen, loelen
 doch ben van hun geschieden met veel mued.

Refrain.

Dien nacht vergeten zal ik nooit
 toen mijnen plicht mij riep ten strijde
 'k zag vrouw en kinders aan mijn zijde
 't was voor ons beiden groot verdriet
 't duurt toch zo lang eer ik hun wederzie.

